

moderen? Der føres en fremmed ind i hendes Hus. Nu kan det vel ikke nægtes, at der intet Forhold gives, hvor Personerne gennem det daglige Samliv og fælles Arbejde bringes i nærmere Berøring med hverandre. Under disse Forhold, hvor „Sindenes Uoverensstemmelse“ vel ikke en Gang bør betragtes som Skilsmissegrund, skulde Familien optage i sig en fremmed, som den ikke kender og i en vis Forstand ikke har valgt.

Og hvem er saa, nærmere beset, denne fremmede?

Vi staa her ved et vanskeligt Punkt. En naturlig Finlelse over for jævne Folk, tit i Forbindelse med udpræget Sans for deres Fortrin fremfor Kulturmennesket, fremkalder næsten altid Uvilje, naar Dannelsesmangler gjøres gjældende. „Vi ere gjorte af det samme Ler“ hedder det. Ja, men dette Ler har nu gennem Slægter været dannet til forskjelligt Brug og forskjellige Formaal. Civilisationen har delt Menneskene i en Over- og en Underklasse, og Fremskridtet, det vil altsaa sige: Moralens, Intelligentsens, Kunstens og Videnskabens Udvikling, er foregaaet gennem de øverste Lag; en Omstændighed, der dog vel har sin Betydning, — eller skal det nægtes, at de Forhold, hvorunder vi leve (og hvorunder vore Forfædre gennem Tider have levet), have Indflydelse paa os — lige fra vort Rets- og Æresbegreb ned til vore daglige Vaner.

Altsaa disse, i dobbelt Forstand fremmede, føres ind i vort Husliv, og vi faa den Opgave at dele vort daglige Liv med dem, — hvis vi da ikke gaa ind under Undtagelserne, og dem vil der i det afgjørende Øjeblik blive mange af.

Men naar der nu paa de tjenendes Vegne stilles saa store Fordringer til Familien, er det vel ikke urimeligt at undersøge, hvad der for dem vindes ved disse Ofre.

Er det Hjem, der attraas, nu virkelig saa meget værdt? Naturligvis faa de intet virkeligt Hjem, da dette just har sin Hovedbetydning i Bevidstheden om Sammenhøret i et og alt, lige fra Familieforkjærligheden ned til det simple „vort“. Der-næst bliver det et stort Spørgsmaal, om de Goder, der følge med Livet i Dagligstuen, opvejes af Faren derved. I de samme Hjem, hvor Trangen til en højere Udvikling vilde blive vakt og nærret, vilde al den Kræsenhed i Smag og Ønsker, som Forfinelsen fører med sig, ligge lige saa nær for Haanden; og der er vel ingen Grund til at antage, at de tjenende vilde være mindre modtagelige for vore Fejl, end for vore Fortrin. Naar